

Nazireatul era tăria lui Samson

Atât timp cât s-a găsit în această stare, Samson a fost un vas potrivit pentru puterea lui Dumnezeu, iar în prospețimea începutului și în tăria nazireatului său, el este o imagine a lui Hristos și a lucrării Sale.

Acest Samson a venit pe lume cu misiunea clară de a-i birui pe filistenii și prin aceasta de a elibera poporul lui Dumnezeu. Dacă ne gândim la această misiune, atunci nu este de mirare că tocmai de la început l-a întâmpinat un leu tânăr – un tablou al puterii diavolului.

Samson l-a sfârtecat, așa cum se despică un ied. Și împotriva Domnului Isus au pășit toate puterile întinericului, pentru că El a venit să nimicească tot ceea ce era rău și să consolideze ceea ce era bun și adevărat. În moarte, El a obținut victoria; prin faptul că a murit, El a biruit dușmanul și așa cum cadavrul leului a dat la iveală hrană și dulceață, tot așa moartea lui Isus a dat la iveală viața și hrana pentru suflete și adevărata bucurie a inimii. Noi putem vedea măreția și credincioșia dragostei divine, care s-au descoperit în această luptă și suntem datori să preamărim această dragoste.

Mierea era în mâna sa (14. 19)

Mâna care a nimicit leul, a ținut mierea și Samson a împărțit cu părinții săi acest rod al biruinței sale, pe când aceștia mergeau cu el.

Ca replică a acestui tablou, ne este oferită și nouă bucuria din belșug. *Toate binecuvântările se odihnesc în mâna Celui care a nimicit puterea morții.* Bucuria Domnului Isus este să împartă cu noi ceea ce ține El cu atâta siguranță în mâinile Sale. Mântuirea și aceste binecuvântări nu le vom afla noi niciodată printr-o biserică, așa cum încearcă unii să ne convingă, pentru că creștinătatea de nume a eșuat pe deplin din poziția de vas ales, pentru că s-a unit cu cei care Îl resping pe Domnul. Hristos însă nu eșuează niciodată; prin înviere, El S-a ridicat biruitor deasupra totalei decăderi și ruini, și toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da și Amin“ în El. Dacă ne ancorăm de El, inimile noastre vor fi hrănite și făcute fericite prin roadele prețioase ale morții Sale.

Filistenii care au venit la ospățul de nuntă (capitolul 14. 10 etc.), n-au primit nimic din mierea din cadavrul leului, și toată chestiunea a fost pentru ei numai o ghicitoare. Ei reprezintă pe toți aceia care au o oarecare formă de relație cu Hristos, dar care sunt numai mărturisitori, fără posesiune, care au luat o formă de creștin, dar fără putere. Pentru ei, adevărul lui Dumnezeu nu este mai mult decât oricare altă învățătură, despre care se vorbește și care rămâne totuși nedezlegată, pentru că „omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual“. În moartea lui Hristos nu este nimic care să-i atragă; ei nu înțeleg cum din cel care mănâncă a ieșit ce se mănâncă și din cel tare a ieșit dulceață (Judecători 14.14). Hristos Cel răstignit este „pentru iudei, poticnire; și pentru națiuni, nebunie“ (1 Corinteni 1.23).

Însă ceea ce pentru omul necredincios rămâne o ghicitoare, fie el religios sau înțelept, pentru noi cei care suntem mântuiți înseamnă puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Devoratorul puternic - moartea - a dat la iveală hrană pentru noi, și din ceea ce este îngrozitor, a ieșit dulceață, căci în moartea Domnului Isus a ieșit la iveală toată slava dragostei lui Dumnezeu, dragoste care biruie totul și care rămâne neschimbată. Înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu au devenit acolo vizibile în toată mărimea lor, iar sufletele celor care văd aceste lucruri sunt mântuite și satisfăcute. Noi nu putem să accentuăm îndeajuns această realitate, deoarece numai când trăim în această realitate îi vom birui pe filistenii.

Să biruiești ... dar cum?

Totdeauna există pericolul la cei credincioși de a se preocupa numai de învățătură. Avem nevoie de învățatura corectă și ar trebui să ținem cu tărie un model de cuvinte sănătoase, însă este important să știm ce se ascunde în spatele cuvintelor și ce înseamnă pentru viața reală, zilnică, această învățătură. Mulți irosesc timpul cu explicarea întrebărilor încâlcite și sunt pasionați de dogme; în felul acesta pierd mierea cea dulce, care ar putea fi savurată în părtășia cu Domnul. Această dezlegare de ghicitori este o muncă seacă și nefolositoare. Dorința Domnului pentru noi este ca să savurăm mierea.

Intenția filistenilor

Următorul eveniment important în istoria lui Samson a fost intenția filistenilor de a-l prinde. Ei au remarcat că el nu va face nici un compromis cu ei. El era pentru ei un vădit și decis dușman, și astfel „s-au suit și și-au așezat tăbăra în Iuda și s-au răspândit în Lehi. Și bărbații lui Iuda au zis: Pentru ce v-ați suit împotriva noastră? Și ei au zis: Ne-am suit ca să-l legăm pe Samson“ (Judecători 15.9, 10). Intenția lor era să-l lege pe nazireu și prin aceasta să-l facă fără putere. Diavolul lucrează și astăzi tot așa, iar imitația lipsită de viață a creștinismului din jurul nostru arată destul de clar cât de mult succes a avut el.

Este trist că oamenii din Iuda s-au unit cu filistenii în intențiile lor; ei nu aveau nici o dorință de a se elibera de jugul lor. Ei îl priveau pe Samson ca pe unul care le distrugea pacea și i-au reproșat: „Nu știi că filistenii stăpânesc peste noi? Și pentru ce ne-ai făcut aceasta?“

Dar nu este aceasta și tendința din zilele noastre? Dacă cineva își ridică vocea amenințătoare împotriva învățaturii false sau a practicilor lumești, el este privit ca un instigator și i se interzice să mai vorbească, este legat și luat din scurt. I se spune că este greșit să fie așa de extrem; este indicată moderația. Prin acest etalon este îndreptățită indiferența, iar înflăcărata intransigență este condamnată, pentru că este prea arzătoare. Ce spune însă Domnul în privința aceasta? „Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea“ (Apocalipsa 3.15, 16). Credincioșilor, ar trebui să ne trezim! Este nevoie să fim scuturați ca să ne trezim din somn și să fim umpluți de râvnă înflăcărată pentru Hristos, care va mistui orice frânghie cu care o confesiune rece și fără pasiune vrea să ne lege, și, dezlegați astfel de orice legătură, să luptăm pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna și să păstrăm credințioșia față de Domnul.

Locul puterii

Samson locuia în crăpătura stâncii Etam. Este adevărat că el s-a lăsat un timp lung să fie legat de frații săi, însă când a venit Duhul Domnului peste el, legăturile lui s-au desfăcut, ca firele de in în foc, și cu o falcă de măgar a bătut o mie de oameni. Se pare că locul din care se obține victoria este crăpătura stâncii. El înseamnă siguranță și tărie; el este de nezguduit în toate furtunile.

Domnul nostru este stânca noastră. El este o temelie adâncă și tare, iar nici un atac și nici o furtună nu pot să zguduie această temelie. Cel care clădește pe această stâncă este pentru totdeauna în siguranță. Toate gândurile și planurile lui Dumnezeu sunt în El, Cel înviat din morți, consolidate și în siguranță. El a nimicit moartea, dar a dat la iveală viața și neputrezirea prin Evanghelie (2 Timotei 1.10).

Dacă vrem să fim biruitori, atunci trebuie să ne ținem strâns de El, Cel de nezdruncinat. El ne păzește de deznădejde și de înfrângere. Numai când experimentăm realitatea puterii și harului Său, rămânem păziți de forme goale; numai când Îl cunoaștem pe Acela în care am crezut, suntem asigurați că temelie tare a lui Dumnezeu rămâne, cu toate încercările de a o distruge (2 Timotei 1.12; 2.19). Atunci vom fi apți ca prin blândețe să aducem pe cei care au căzut în cursa unei

Să biruiești ... dar cum?

creștinătăți religioase, lipsită de viață, călăuzită de diavolul, la cunoașterea și recunoașterea adevărului (2 Timotei 2.25, 26).

Se spune deseori că momentul victoriei este punctul celei mai mari slăbiciuni, și Samson a simțit lucrul acesta. El a simțit o puternică sete și a strigat către Domnul și a zis: „Tu ai dat prin mâna robului Tău această mare victorie; și acum să mor de sete și să cad în mâinile celor necircumciși?” (Judecători 15.18). Aceasta era frica sa: să cadă în mâinile celor necircumciși, să ajungă sub puterea lor.

Despre filistenii se vorbește totdeauna ca despre cei necircumciși. Circumcizia, care vorbește de tăierea și îndepărtarea cărnii, nu era prezentă la ei; de aceea era corect că Samson ca nazireu se temea ca să cadă sub puterea lor. O, de-ar fi în zilele noastre mai multă teamă de felul acesta! Atunci, ne-am asemăna cu Samson în dependența sa de Dumnezeu.

Cum este păstrată o viață de biruință

Dumnezeu însă a îngrijit de robul Său slăbit, dar dependent de El: „Dumnezeu a despica scobitura stâncii care era în Lehi și a ieșit apă din ea. Și el a băut și suflarea i-a revenit și a trăit. De aceea izvorul acela s-a numit En-Hacore (Izvorul celui ce strigă)“. Nu este pentru prima dată când întâlnim în Scriptură apa pusă în legătură cu stânca. Ambele ne sunt necesare, căci prin apă, care simbolizează viața în puterea Duhului, este păstrată viața unui nazireu în toată prospețimea și tăria.

„În ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare și a strigat: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura. Dar El spunea aceasta despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit“ (Ioan 7.37-39). Aici ne este arătat cine îngrijește de menținerea vieții unui nazireu; numai prin Duhul lui Dumnezeu este ținut sufletul în contact cu lucrurile lui Hristos, iar viața cea nouă este păstrată în prospețimea și puterea ei. Același Duh ne dă putere să-i ajutăm pe alții.

Samson a judecat pe Israel timp de douăzeci de ani, și cu toate că filistenii erau acolo, el a păzit în acest timp ceea ce aparținea lui Dumnezeu.

Dorim să luptăm curajoși pentru adevăr, să ne punem de partea lui Hristos, să păzim Cuvântul Său și să nu tăgăduim Numele Său? Atunci sunt absolut necesare trei lucruri: 1. Slujba de nazireu – dăruirea față de Domnul; 2. Stânca – cunoașterea siguranței desăvârșite a tuturor hotărârilor lui Dumnezeu în Hristos cel înviat din morți; 3. Izvorul de apă – dependența de Duhul lui Dumnezeu; El împrăștează sufletul nostru și ne dă putere de slujire.

Pierderea nazireatului

Ajungem acum de la Samson cel victorios la decăderea sa îngrozitoare. Această istorie rușinoasă și tristă nu ne este tănuțită, căci Dumnezeu nu dorește numai să ne învețe să mergem pe cărarea biruinței, ci El dorește să ne prezinte spre atenționare rezultatele îngrozitoare ale decăderii de la El, ca astfel să nu ne încredem în noi.

„Și Samson s-a dus la Gaza“ (Judecători 16.1). Începând de aici, drumul lui Samson a mers mereu în jos. Ce-i drept, el a supraviețuit în Gaza, cu toate că oamenii din Gaza s-au hotărât să-l omoare. El încă nu a renunțat la nazireatul său, ci a putut să demonstreze că puterea lui era mai mare decât tăria filistenilor (= înțeleșul Gazei), prin faptul că a apucat porțile cetății cu amândoi stâlpii, le-a scos împreună cu zăvorul, le-a pus pe umeri și le-a dus pe vârful muntelui din față

Hebronului. Și totuși se pare că el a fost caracterizat de încrederea în sine și că a uitat că tăria lui era în dependență de Dumnezeu. El nu a luat în seamă atenționarea care ar fi trebuit să-l facă să fugă din Gaza, deoarece în continuare a iubit o femeie în Valea Sorec, al cărei nume era Dalila (versetul 4).

Sorec înseamnă „viță de vie“, și este deosebit de trist să-l vezi pe biruitorul nazireu, care a locuit pe stâncă și care a băut apă din stâncă, cum coboară acum ca să bea din pârâul care curgea prin valea plantată cu viță de vie. Ca nazireu, el trebuia să se abțină de la rodul viței de vie. La începutul slujbei sale a ucis chiar un leu în grădina cu viță de vie. Acolo l-a biruit pe cel tare. Acum, în Valea viței de vie, el a devenit victima Dalilei, al cărei nume înseamnă slăbiciune. Aceștia au fost pașii coborârii sale: a iubit o femeie în Valea Sorec (versetul 4); și-a deschis toată inima față de ea (versetul 17); ea l-a adormit pe genunchii ei (versetul 19); cele șapte șuvițe ale părului său au fost rase (versetul 19); Domnul S-a îndepărtat de el (versetul 20); filistenii l-au apucat (versetul 21). Ei i-au scos ochii, l-au legat cu lanțuri de aramă și Samson a trebuit să învârtă la râșniță în casa închisorii (versetul 21). Decăderea lui de la Dumnezeu l-a adus pe cea mai de jos treaptă a dezonoarei. Acela al cărui nume înseamnă „ca și soarele“ a măcinat, în orbirea și în întunericul nazireatului său pierdut, pentru dușmanii Domnului.

Deja înaintea acestei întâmplări, este amintită în Scriptură o închisoare. Iosif a fost aruncat în ea, pentru că a rămas tare în dăruirea sa față de Dumnezeu și în hotărârea sa de a nu păcătui împotriva Lui. Această dăruire a însemnat multă suferință, însă Iosif s-a aflat pe drumul biruinței. Aici avem contrariul. Întemnițarea lui Iosif a însemnat biruință; întemnițarea lui Samson vorbește despre deplina decădere. Ceea ce n-au reușit filistenii cu toată tăria lor, a reușit propria sa dorință neînfrânată. Acela care i-a eliberat pe frații săi din mâna filistenilor, a fost el însuși legat de dușmanii lui. Nazireul lui Dumnezeu a devenit un sclav al diavolului. El, cel care a dus stâlpii porților Gazei, a venit înapoi ca prins de aceste porți; el, cel care făcea pe dușmanii săi să tremure și să fugă dinaintea lui, juca acum pentru ei la sărbătoarea dumnezeului lor. Dacă mai înainte am găsit înviore în faptele lui Samson, învățând ce poate face unul singur, dacă se află în dependență de Dumnezeu, acum suntem atenționați cu privire la încrederea în sine și vedem cât de adânc poate să cadă un om al lui Dumnezeu. Dacă vrem să prevenim o asemenea decădere, atunci ar trebui să știm în ce constă tăria noastră; ar trebui să cunoaștem secretul de la En-Hacore – „izvorul celui care strigă“; acest secret constă în depedența de Dumnezeu și în judecata de sine.

Să ne gândim că nu *tăria* filistenilor a fost cea care l-a biruit pe Samson. El a fost îndepărtat de pe drumul dăruirii față de Dumnezeu prin *arta ispitirii*. Nu frica de mânia lor a fost cea care l-a constrâns, ci el a fost înșelat și prins în mreje prin ademenirile Dalilei; el a fost ademenit prin aparenta ei dragoste. Cea mai mare dorință a diavolului este să-i înșele pe toți cei care sunt credincioși Domnului, să-i prindă cu ceea ce nu este de la Dumnezeu. De aceasta se teme Pavel pentru poporul lui Dumnezeu când a scris: „Pentru că sunt gelos față de voi cu o gelozie a lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfățișez ca pe o fecioară curată lui Hristos. Dar mă tem ca nu cumva, după cum șarpele a amăgit pe Eva în viclenia lui, așa și gândurile voastre să fie stricate, îndepărtându-se de la simplitatea față de Hristos“ (2 Corinteni 11.2, 3). Acest pericol este în ultimele zile în care trăim mai mare ca oricând.

Da, este posibil ca nazireul să cadă; este posibil ca cei care au trăit o viață în libertate și dăruire față de Domnul, să fie legați cu lanțurile de bronz ale unei creștinătăți formale și lipsită de viață. Este posibil chiar, ca unii din ei să se găsească la măcinat la moara unei lumi abătute și disprețuitoare față de Dumnezeu. Aceștia sunt cei care odinioară erau cunoscuți prin lipsa lor de compromis față de prietenia cu lumea și care acum s-au unit cu ea – s-au unit cu cei care disprețuiesc crucea lui Hristos și care nesocotesc puterea ei – și care favorizează și sprijină planurile și căile în care Dumnezeu nu are nici un loc. Ei reclădesc ceea ce au distrus odinioară și slujesc aceluia împotriva căruia au luptat cândva. „Adulteri și adultere! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui

Să biruiești ... dar cum?

Dumnezeu“ (Iacov 4.4). Acestea sunt cuvinte aspre și nu îndrăznim să le considerăm neimportante. Ele stau aici autoritare și pătrunzătoare; datoria noastră este să le luăm în seamă.

Rezultatul acestui adulter spiritual, această intrare în compromis cu lumea, este pierderea puterii și a vederii spirituale.

„Capii (notă: nazireii) ei erau mai curați decât zăpada, mai albi decât laptele, mai rumeni la trup decât rubinele, înfățișarea lor era ca safirul“. Dar curăția lor s-a dus; ei s-au murdărit și s-au profanat: „fața lor este mai neagră decât funinginea, nu mai sunt recunoscuți pe străzi. Pielea li s-a lipit de oase; s-a uscat, a ajuns ca lemnul“ (Plângerile lui Ieremia 4.7, 8).

Reabilitarea

Așa cum un copil cunoaște cât de periculos este focul când se arde și începând de atunci se ferește să mai pună mâna pe el, tot așa și poporul lui Dumnezeu învață deseori lecții valoroase numai prin propria cădere; și în cele din urmă, Dumnezeu triumfă și schimbă răul în bine.

Așa a fost la Samson. În prinsoarea sa a recunoscut lipsa de credincioșie a prieteniei Dalilei și s-a îndreptat spre Domnul. „Dar părul capului său a început iarăși să crească“ (Judecători 16.22). El a judecat ceea ce l-a orbit și l-a slăbit și a reluat poziția de lipsă de compromis pe care o avea odinioară, având drept rezultat obținerea unei mari victorii, așa cum i-a fost posibilă aceasta în cele mai bune zile ale sale. Aceasta a însemnat moartea lui însuși, însă cu toate acestea a fost o victorie măreață.

Este o mare mângâiere să te gândești că Domnul nu Se schimbă și că El este totdeauna gata să ierte și să reabiliteze. Harul Domnului este mai mare decât toate păcatele poporului Său. Dragostea Sa de nestins arde pentru ai Săi în toată măreția ei și nu poate fi tulburată. El este Același, ieri, astăzi și în veci.

Dacă lumea a reușit să ne facă să ne asemănăm cu ea, dacă ne-am lăsat ademeniți să părăsim drumul înalt al dedicării pentru Domnul și al dependenței totale de El, ca să încheiem prietenie cu lumea și am simțit amărăciunea acestui pas, atunci există înviore pentru noi. El, care nu a fost surd față de rugăciunea lui Samson, va auzi și strigătul nostru și ne va dăruia eliberarea și victoria.

Însă eul nostru, care a fost umplut de lume, trebuie să fie judecat de noi, precum și lumea, care ne-a adus în rătăcire. Această lecție ar trebui să o învățăm din moartea lui Samson.

A judeca lumea și eul înseamnă a ne îndepărta de ambele și a ne îndrepta numai spre Domnul. Acesta este drumul pe care a mers Pavel. El a trebuit să se împotrivescă lui Petru, care era în pericol să părăsească locul unui nazireu și să macine la moara unei religii legaliste și carnale (Galateni 2.11-14). Despre sine, Pavel însă spunea: „...departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“ (Galateni 6.14).

Acesta a fost sfârșitul lumii religioase și al lui Pavel, care ar fi putut fi ispitit prin ea. Crucea lui Hristos a descoperit adevăratul caracter al celor doi, în timp ce mărimea dragostei, care a fost descoperită la cruce, a făcut pentru totdeauna din Pavel un nazireu și prin aceasta un bărbat triumfător și plin de bucurie, căci un nazireu este de nebiruit, atât timp cât este în posesia nazireatului său. Acest drum stă deschis pentru toți. El poate însemna necaz și lepădare din partea lumii, deoarece cei care merg pe acest drum vor fi batjocoriți ca fiind credincioși orbi și înguști, și probabil vor trebui să poarte în trupul lor semnele Domnului Isus (Galateni 6.17); însă la sfârșitul luptei stă triumful definitiv, cununa neprihănirii și Domnul. El a spus: „Învingătorului îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am învins și M-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Său. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor“ (Apocalipsa 3.21, 22).

J. T. Mawson